

ÚJ SZÖVETSÉG AZ Ő VÉRE ÁLTAL

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Krisztus Szeretete Egyház Budapest, 2019. április 21.

Ennek a mai tanításnak azt a címet adtam, hogy Új szövetség az Ő vére által. Ma húsvét napja van, és húsvét napján miről lehetne prédikálni? Jézus Krisztus véréről, a feltámadásról, és a szövetség véréről. Ma van az Ő feltámadásának az ünnepe, és ennek az eredetije a páska. Mit jelent a húsvét, a páska? Ez akkor történt, amikor Izrael népe, a szövetséges nép, kivonult Egyiptomból. Megünnepelték, leölték a páska bárányt, és a páska bárány vérével megkenték az ajtófélfát, így a tizedik csapás, hogy az elsőszülöttek, gyerekek és az állatok is elpusztultak, a zsidó népet nem érintette, mert amikor az öldöklő angyal meglátta a vért, akkor abba a házba nem ment be, és nem pusztított. Tulajdonképpen ez volt az első páska, ez volt az első húsvét, a zsidók mai napon is ezt ünneplik. A páskának a jelentése elkerülés. Van a szónak egy olyan jelentése, hogy átugrik, érintetlenül hagy, megkímél. Ahogy Izrael népét, Isten népét megkímélte, és nem érintette a csapás, ugyanúgy ma is Jézus Krisztus kiontott vére védelmez bennünket. Pontosabban nem a vér, hanem a Jézus Krisztus megváltói munkájába vetett hitünk. Tehát Jézus Krisztus áldozati kereszthalálával lépett hatályba az újszövetség.

Ma beszéljünk a szövetségről, és ezt nagyon sokszor hangsúlyoznunk kell, hogy két szövetség létezik. Létezik egy ószövetség, és létezik egy újszövetség. A kettőt semmiképpen nem lehet összemenni, hiszen a két szövetség igencsak különbözik egymástól. Ma egy kicsit mélyebben belemegyünk a szövetségbe, különösen a vérszövetségbe, és hiszem, hogy Isten ma nekünk ad erről egy nagyobb kijelentést, egy nagyobb megértést, hogy mit jelent a vérszövetség? Mit jelent ez a mi számunkra? Hogy mit jelent a vérszövetség az Isten részéről? Mire kötelez ez bennünket? Mire kötelezi a vérszövetség Istent? Az újszövetség három fix és megmásíthatatlan ponton áll, és ez a három pont az, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk, eltemettetett, és feltámadott. Ha ezek közül bármelyik hiányzik, akkor még a bűneinkben vagyunk. Mert ha Jézus nem halt meg, akkor még a bűneinkben vagyunk. Ha Jézus fel nem támadott, akkor még mindig a bűneinkben vagyunk.

Ahhoz, hogy még jobban megértsük a szövetséget, majd vissza fogunk nézni egy kicsit az árnyéokra. Vissza fogunk nézni az előzményekre, és az előzményekből hiszem, hogy Isten ad a szívünkbe még nagyobb kijelentést a vérszövetségről. Ugyanis ez a legnagyobb szövetség. Olvastam erről feljegyzéseket, hogy vannak olyan törzsek Afrikában, akik mind a mai napig alkalmazzák a vérszövetséget. Mit jelent a szövetség? Mi a szónak a jelentése? Az, hogy megvágni. Még pogány rítusokra is lealacsonyodott ez a vérszövetség. Ami valójában Istentől van, olvasunk olyan misszionáriusokról, akik korábban Afrikában szolgáltak, egy Stand nevezetű szolgálóról, aki vagy ötven szövetséget vágott meg néger törzsvezetőkkel.

Azt hinnénk, hogy ezek pogány hagyományok, de valójában a vérszövetség Istentől származik. Mit jelentett ez a szövetség? Ezt általában üzletemberek is megtették annak idején, és a gyengébb törzsek szövetséget kötöttek erősebb törzsekkel. Pontosán azért, hogy az ő létük ne legyen veszélyben, ne legyenek fenyegetve. Amikor féltek valakitől, egy erősebb törzstől például, akkor szövetséget kötöttek vele. Az a misszionárius is beszámol arról, hogy szövetséget kötött. Kint szolgáltak, és igen-igen harciasak voltak ezek a törzsek. Akkor valaki ajánlotta nekik, hogy kössenek vérszövetséget. Egy ilyen elő megbeszélést tartottak, és utána megkötötték ezt a szövetséget. Úgy történt, hogy megvágták valamelyik testrészüket, a vért egy pohárba belecsöpögtették, és ittak egymás véreből, majd utána összedörzsölték a csuklójukat, és ezzel vértestvérekké váltak. Előtte megajándékozták egymást. Ennek a misszionáriusnak a törzsfőnök elkérte a kecskéjét. Igen nehezen adta oda, mert a kecsketejre szüksége volt, kecsketejen élt. A törzsfőnök pedig odaadta neki a lándzsáját. Ezzel Stand azt gondolta, hogy őt most jól becsapták, jól átverték. De nem ez történt. Erről számolnak be a misszionáriusok, hogy soha nem hallottak olyanról, hogy valaki megtörte volna a vérszövetséget.

Mire kötelezte ez a vérszövetség mindkét felet? Arra, hogyha bármije van, az feltétel nélkül a másik rendelkezésére is áll. Ilyenkor, amikor ezt a szövetséget megkötötték, akkor elmondták azokat az átkokat, amelyek akkor sújtják őket, ha megszegik ezt a szövetséget. Ez nagyon hasonlít az Ebál és a Garizim hegyére, ahol egyik helyen fölolvasták az áldást, és a másikon az átkot. Valójában a vérszövetségnek ezzel a példájával csak annyit szerettem volna elmondani, hogy még jobban megértsetek, hogy a vérszövetség megszegése halállal járt. Az vérbosszút követelt, mert az a legnagyobb szövetség, amit egyszerűen tiszteletben tartanak még ezek a primitív, pogány emberek is.

Meg fogjuk nézni az ószövetségi előképeket a szövetségben. Először is nézzük meg, hogy Isten mit ígért nekünk. Jeremiás 31. fejezetben, a Zsidó 8-ban és a 10. fejezetben is olvassuk, hogy a szövetségnek négy ígérete volt legalább. Az egyik ígéret az volt, hogy Isten egy új rendszert, egy új szövetséget fog kötni az emberrel, és nem azon szövetség szerint, amint az a régi szövetség volt, hanem a törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be azt. Ez volt az egyik ígéret.

Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. Ez volt a másik ígéret.

A harmadik ígéret: ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva a nagyig. Mindenki. Ez nem iskolai végzettség függvénye lesz, nem műveltség kérdése lesz, hanem mindenki. Teljesen mindegy, hogy ki az illető, milyen végzettsége van, vagy mennyire okos, vagy milyen magas az IQ-ja. Mindez nem számít. Mindenki meg fog ismerni engem, a kicsinytől a nagyig. A negyedik, amiről ma lesz szó, hogy megbocsátom az ő bűneiket, és az ő vétkeikről, az álnokságaikról soha többé meg nem emlékezem.

Jeremiás 31,31–34.

31. Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és új szövetséget kötök az Izrael házával és a Júda házával.

32. Nem ama szövetség szerint, amelyet az ő atyákkal kötöttem az napon, amelyet kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéből, de akik megrontották az én szövetségemet, noha én férjük maradtam, azt mondja az Úr.

33. Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.

34. És nem tanítja többé senki az Ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.

Erről fogunk ma beszélni a vérszövetség kapcsán. Előtte azért nézzük meg, hogy hogyan tudunk mi bekerülni ebbe a szövetségbe. A hitünk által. Miben kell, hogy higgyünk? Hinnünk kell Jézus Krisztus bevégzett munkájában. Amiben hinnünk kell, az, hogy Jézus, az Isten Fia meghalt, eltemették, és a leglényegesebb, amiben hinnünk kell, és erről a hitünkről megvallást kell tenni, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból. Ez a szövetségünknek az alapja, és ebbe a szövetségbe mi a hitünk által kerülünk bele. Mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Hit nélkül lehetetlen üdvözülni, hit nélkül lehetetlen üdvösséget kapni.

De visszanezünk egy kicsit a korábbi szövetségekre. Van néhány szövetség, az első például, amiről olvasunk, az is egyfajta szövetség. Az Ádámmal való szövetség is egy szövetség. Nem fogunk erről részletesen szólni, csak megemlítem. Miről szólt ez a szövetség? Arról szólt, hogyha eszel a jó és gonosz tudásának fájáról, meghalsz. Mit mondott Isten, meddig tart ez a szövetség? Addig, amíg az ember megtartja ezt a szövetséget, addig élhet az Éden kertben. Ahogy megszegi ezt a szövetséget, abban a pillanatban meg fog halni. Ez meg is történt. Szellemileg halottá váltak, és itt jött be a világra az átok. Miért? Ki törte meg a szövetséget? Nem Isten törte meg a szövetséget, hanem az ember.

Aztán jött egy következő szövetség, a Noéval kötött szövetség. Noé, Lámek fia, aki egy igaz ember, egy istenfélő ember volt, és Isten útján járt. 1Mózes 6. fejezetében olvassuk, hogy bizony, igen megromlott a nép, eltávolodtak Istentől, nagyon gonoszokká váltak, és Isten megítélte az egész világot. Egyetlen embert, Noét találta igaznak az Ő szíve előtt. Mit mondott neki Isten? Olvassuk, hogy veled szövetséget kötök. Miről szólt a Noéval kötött szövetség? Arról szólt, hogy te nem halsz meg, nem fogsz elpusztulni a világgal, hanem megmenekülsz. Így is történt, nyolcan bementek a bárkába, és meg is menekültek.

1Mózes 6,18. 20–22.

18. De teveled szövetséget kötök, és bemegy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak felségei teveled.

Utána Isten megpecsételte egy jellel ezt a szövetséget. Előtte olvassuk, hogy Isten megbánta, hogy teremtette az embert. De mégis talált egy igaz embert, és megmenekítette őt, és általa az egész világot. Itt az áldozatokra is szeretnék egy kicsit figyelmet szentelni.

20. És oltárt építé Noé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron.

21. És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az Ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszem el mindaz élő állatot, mint cselekedtem.

22. Ennek utána míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.

Isten ezt a szövetséget megpecsételte az égen egy jellel, a szivárvánnyal.

1Mózes 9,16–17.

16. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van.

17. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerettem énközöttem és minden test között, mely a földön van.

Miről szólt ez a szövetség? Arról szólt, hogy Noé és általa az egész világ megmenekült. Menjünk a következő szövetséghez, ami nagyon fontos a mi szempontunkból, az ábrahámi szövetséghez. Eddig beszéltünk Noéről, most pedig jön Ábrám elhívása. Isten elhívja Ábrámot, és egy ígéretet ad neki.

1Mózes 12,1–3.

1. És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok néked.

2. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel.

Tehát ez az ígéret, ami tovább folytatódik:

3. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Ebben a szövetségben mi már valahol benne vagyunk, még csak ígéret szintjén. Azt látjuk, hogy ez a szövetség még nem lett megpecsételve, de Isten tett egy ajánlatot, tett egy ígéretet Ábrahámnak. Az ígéret miről szól? Arról, hogy Ábrám nagy néppé lesz, megáldja őt, és őbenne fognak megáldatni a föld minden nemzetségei. Ha hiszitek, ha nem, mindannyian ennek az ígéretnek vagyunk az örökösei, ami már beteljesedett ugyan, de ekkor még csak egy ígéret volt.

Itt még nem volt konkrét szövetségkötés, itt csak elmondta az ígéreteket Ábrámnak, aki még nem is Ábrahám volt, hanem Ábrám volt. Tudjuk, hogy Tárénak a fia, és még volt két testvére. Ábrám pedig elkezdte tisztelni Istent. Mégpedig hogyan? Oltárt épített, és áldozatot mutatott be neki. Majd látni fogjuk, nem akarok előreszaladni, de látjuk azt, hogy az engesztelő áldozat még akkor nem volt ismert, hanem milyen áldozatot mutatott be?

Égőáldozatot mutatott be Noé is, és hálaáldozat volt. Valójában nem más volt, mint egy dicséret, és szívében Ábrám hitt, és elfogadta az Urat, és elkezdte Őt imádni. Oltárt épített, és segítségül hívta az Úrnak a nevét.

1Mózes 12,8.

8. Onnan azután a hegység felé méne Bételtől keletre és felüte sátorát: Bétel nyugatra volt, Hái pedig keletre, és ott oltárt építe az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét.

Aztán elment Egyiptomba. Nem Isten küldte oda, azért Ábrám is egy kicsit tévelygett. Éhség volt, valójában még itt nem látjuk, hogy annyira nagyon elkötelezett lett volna, és bízott volna Istenben, mert éhség volt. Isten mire tett ígéretet? Hogy gondoskodni fog róla. Hogy meg fogja áldani. Itt Ábrám mégis csak félelembe esett, és elment Egyiptomba, és tudjuk, hogy ott bajba került, mert Abimélek bezáratta a hárembe az ő feleségét, ő meg hazudott, és letagadta, hogy Szárai a felesége. De mivel Isten elkötelezte már magát Ábrám irányába, mit jelentett ez az elköteleződés? Hogy még ha ostobaságot csinált is, Isten megvédte, és győztesen kihozta Egyiptomból, és olvassuk az Igében, hogy meggazdagította.

1Mózes 13,2.

2. Ábrám pedig igen gazdag volt barmokkal, ezüsttel és arannyal.

Isten beteljesítette az ígéretét az ő életében, és meggazdagította Ábrámot. Azt látjuk, ha megyünk tovább, hogy Isten Ábrámnak ígéri Kánaán földjét. Még mindig nem kötöttek semmilyen szövetséget, még mindig nem volt szó semmilyen szövetségről, hanem miről szólt ez az ígéret?

1Mózes 13,14–17.

14. Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutána elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra.

15. Mert mind az egész földet, amelyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre.

16. És olyanná teszem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz.

17. Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt.

Nézzél szét, ameddig a szemed ellát, az mind a tiéd, mind neked adom. Miről szólt ez az ígéret? Ez még csak egy ígéret volt, még mindig nem szövetség volt. Utána látjuk a húsvét előképét. Közben az történt, hogy Ábrám magával vitte az unokaöccsét is, Lótot, Hárám fiát, aki a sógora is volt egyben. Tudjuk nagyon jól, hogy elváltak, mind a kettőt megáldotta Isten, nem csak Ábrámot áldotta meg, hanem Lótot is igen meggazdagította. Sok barma, sok jószága volt, és nem fértek már el egy földön. Ezért elváltak egymástól. Lót nem valami jó irányt vett, egy nagyon gazdag városba, Szodomába ment, ahol bajba került. Mert ezt a várost megtámadták a királyok, és fogságba vitték Lótot is. Fogságba esett. Közben valaki megszökött, és Ábrámnak hírül adta, hogy elvitték a sógorát. Erre mit csinált Ábrám?

1Mózes 14,14.

14. Amint meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett, felfegyverzé házában növekedett háromszáztizennyolc próbált legényét és üldözve nyomula Dánig.

Elment a királyok leverésére. Gondoljatok bele, hogy itt Isten tartotta az ígéretét. Azt mondta, hogy megáldalak téged. Itt láthatjuk azt, hogy a gazdagságon, az egészségen túl mit jelent még az Isten ígérete Ábrámnak? Azt, hogy megvédelmezi az ellenségtől, 318 személlyel öt királyt vert le. Ez nem Ábrám természetes ereje volt, hanem Isten természetfeletti ereje, természetfeletti kenete volt az ő élete fölött. Amikor megtörtént mindez, és legyőzte az öt királyt, utána megjelenik egy személy, akit úgy hívnak, hogy Melkisédek, és azt állítja róla az Írás, hogy a magasságos Isten papja volt. Kiment Ábrám elé, miután győzedelmet aratott.

1Mózes 14,18–20.

18. Melkisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozza; ő pedig a Magasságos Istennek papja volt.

19. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől (Elion El), aki birtokolja az eget és a földet.

20. Áldott a Magasságos Isten, aki kezedbe adta ellenségeidet. És Ábrám tizedet adának neki mindenből.

Nézzétek meg, hogy itt találkozunk először az úrvacsora előképével. Itt találkozunk Jézus Krisztus kereszthalálának az előképével is, aki engesztelő áldozat. Ábrám elismerte az Úr nagyságát. Ábrám igen nagyon hitre jutott az Úrban, hogy amit az Úr ígér, azt mindenképpen beteljesíti. Nem fogadott el Szodoma királyától semmilyen ajándékot. Azt mondta, hogy nem kell nekem a te ajándékod, nekem van egy ígéretem Istentől, és Őbenne bízom, nehogy azt mondd, hogy te gazdagítottál meg! Van nekem egy Istenem, aki a gazdagságot adja! Itt Ábrámnak a hite már igen nagyon felemelkedett. Akkor újra, ahogy beszéltek az Úrral, kérdezte Isten, hogy mit adhatnék neked?

1Mózes 15,1–14.

1. E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.

De Ábrám nagyon el volt keseredve. Rendben van, de mit ér nekem ez a sok gazdagság!

2. És monda Ábrám: Uram Isten (Adonáj Jehova), mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, akire az én házam száll, a damaszkuszbeli Eliézer?

Akkor Isten itt tett egy ígéretet Ábrámnak, ami igazán megmozgatta a szívét.

3. És monda Ábrám: Ímé, énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm.

Nézd meg, mit mondott az Úr?

4. És ímé szóla az Úr őhozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem aki a te ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd.

5. És kivitte őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; és monda neki: Így léssen a te magod.

6. És hitt az Úrnak, és tulajdoníttaték az őnéki megigazulásul.

Hogyan igazult meg Ábrahám, akkor még Ábrám? Úgy, hogy egyszerűen hitt az Úrnak, és ez megigazulásul tulajdoníttatott neki. Ez látszólag ellentmondásnak tűnik a Jakab levéllel, amikor azt mondja, hogy Ábrahám nem csak hitből igazult meg, hanem cselekedetekből is. Nyilván, a hitének a következménye volt az a cselekedet. A helyes hit mindig helyes cselekedetet eredményez. Valójában a cselekedetekkel mutatkozik meg a hit, ott teljesedik be a hit. Bárki mondhat bármit, hogy ő miben hisz, mindaddig, amíg az cselekedetekben meg nem nyilvánul, az csak szép beszéd. Akkor itt jön, hogy az Úr szövetséget köt Ábrámmal. Eddig még nem volt szó szövetségről, eddig még csak Isten ígéreteiről beszéltünk, amit Ábrámnak adott. Utána Ábrám szívében, úgy látszik, még mindig voltak kételyek:

7. És monda neki: Én vagyok az Úr, aki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül.

8. És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt?

Látjuk Ábrám kérdéséből, hogy itt még azért volt némi bizonytalanság. Tulajdonképpen itt találkozunk az első áldozattal, amivel Isten megpecsételte ezt az ígéretét. Mondta, hogy hozzon neki áldozatokat, azokat szétaraboltatta, kivéve a madarakat.

9. És felele neki: Hozz nékem egy háromszendős üszőt, egy háromszendős kecskét, és egy háromszendős kost, egy gerlicét és egy galambfiat.

10. Elhozá azért mindezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindegyiknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította kétfelé.

11. És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat.

12. És lőn naplementekor, mély álom lépé meg Ábrámot, és ímé rémülés és nagy sötétség szálla óréá.

Itt Isten kijelentett valamit Ábrámnak:

13. És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig.

14. De azt a népet, melyet szolgálnak, szinté megítélem én, és annak utána kijönnek nagy gazdagsággal.

Itt Isten kijelentette Ábrámnak, az Ő barátjának, hogy Isten benne volt már ebben az áldozatban.

1Mózes 15,17–18.

17. És mikor a nap leméne és sötétség lett, ímé egy füstölgő kemence, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között.

18. E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Egyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig.

Mi történt itt? Itt gyakorlatilag Isten megpecsételte a szövetséget. Mivel pecsételte meg? Vérral, vérszövetséget kötött vele, de az áldozatok voltak a helyettesítói az Ő vérenek. Mivelhogy még Isten, az Ige nem lett testté, nem tudott kifolyni az Ő vére, addig helyettesítő áldozatok voltak, és ezt látjuk végig, mindaddig, amíg Jézus Krisztus vére ki nem folyt. Az ószövetségben egy helyettesítés történt helyettesítő állatáldozatokkal. Vérszövetség, amely ma is érvényben van. Most kötötte meg Ábrámmal a szövetséget, és ez az ószövetség. Nem a törvény az ószövetség. A törvény része az ószövetségnek. Valójában a törvény időszaka is az Ábrámmal kötött szövetség része volt. Hiszem, hogy erről ma az Úr kijelentést ad nekünk.

Itt a körülmételéssről beszél.

1Mózes 17,2–7. 10–11.

2. És megkötöm az én szövetségemet közöttem és teközötted: és felette igen megsokasítlak téged.

3. És orcájára borula Ábrám; az Isten pedig szóla őnéki, mondván:

4. Ami engem illet, ímhol az én szövetségem teveled, hogy népek sokaságának atyjává leszel.

Isten ad neki egy rangot, elnevezi őt Ábrámról Ábrahámra, és feleségét Száraitól Sárára, ami azt is jelenti, hogy sok nép atyja, és Sára sok nép anyja. De valójában azt jelenti, hogy Isten fejedelme.

5. És ne neveztesék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává tettelek téged.

6. És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszek, és királyok is származnak tőled.

Tehát fejedelemmé emeli őt, és fejedelemasszonnyá emeli Sárát.

7. És megállapítom az én szövetségemet közöttem és közötted, és teutánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak teutánad.

Ez után adja a szövetséget, amely a mai napig érvényben van. Más formában, mint akkor, és ez a szövetség pedig a körülmételés szövetsége. Ez az, ami vérral erősítetik meg. Azt mondja:

10. Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok énközöttem és tiközöttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülméltessék nálatok.

Hogy lehetett bekerülni ebbe az ábrahámi szövetségbe?

11. És metéljétek körül a ti férfitestetek bőrénél elejét, és az lesz a közöttem és közöttetek való szövetségnek jele.

A körülmételés által, vér által. Isten már elfogadta ott az áldozatoknál a vért, mint a helyettesítő vért, Isten megerősítette már azt a szövetséget itt a helyettesítő vérral, az állatok vérével, és utána most erősítette meg Ábrahám a vérszövetséget az ő saját vérével, a körülmételés által. Mind a mai napig a körülmételés szövetsége érvényben van. De az

őszövetség a test emberkéz által történő körülmetélése, az újszövetség pedig szellemben a szívnek a körülmetélése. Ez a körülmetélés, amelyik minket Isten szövetségévé tesz.

De ne rohanjunk ennyire előre, hanem nézzük még egy kicsit. Utána jön valami, ami nagyon fontos. Beszéltünk arról, hogy a vérszövetség mire kötelez. A vérszövetség arra kötelezi az embert, hogy az utolsó véréig megtartsa a szövetséget. Mindegy, hogy mi történik, ettől a szövetségtől nem áll el. Isten ezt megerősítette a szavával, és megerősítette elején még az állatoknak a vérével, és ez Őt arra kötelezi, hogy gondoskodjon Ábrahámról, megvédelmezze őt, megáldja őt, és a gondját viselje. Ábrahám rendelkezik mindazzal, amivel a mindenható magasságos Isten rendelkezik, hogyha szüksége van rá. Ugyanúgy Ábrahámot mire kötelezte ez a vérszövetség? Az utolsó vérig, az élete árán is, hogy megtartsa a szövetséget. Mert ez a legerősebb szövetség.

Aki a vérszövetséget megszegi, annak meg kell halnia, annak halál a vége! Tehát nagyon-nagyon erős szövetség, és Isten ismerte Ábrahám szívét. Ábrahám bizony nagyon hű szövetséges volt. Itt, a 24. versben olvassuk, hogy 99 éves korában maga is körülmetélkedett, és körülmetélte Izsákot is. Ugye, akkor már megszületett Izsák, a nevetés gyermeke. De Izsák előtt már született egy gyermeke Hágártól, a szolgálótól, aki a Sínai hegyről való, amiről a Galata levél 4. része beszél. A két szövetség: az egyik a Sínai hegyről való, aki a törvény alatt van, a Hágártól való, a másik pedig a Sion hegyéről való, aki az ígélet gyermeke, Sárának a gyermeke. Izsák, vagy ahogy a zsidók mondják: Yitzhak ez a nevetés gyermeke. Maga Ábrahám sem hitte el, hogy gyermeke születik. Ő is nevetett, Sára is nevetett, de a végén mindenki örült, mindenki örömeiben nevetett, mert megszületett Izsák. Megszületett Izsák, és megszületett az Úrnak a gyermeke. Mondhatjuk azt, hogy Ábrahám hitt Istennek. De ez a hit, ez a szövetség meg lett próbálva. Az Úr próbára tette Ábrahám hitét, ezt az 1Mózes 22-ben olvassuk 16-tól 18-ig. Ott már a végeredményt olvassuk. Tudjuk, hogy történt valami, hogy Isten egyszer csak azt kérte Ábrahámától: Vedd a te fiadat, vidd föl a Mórija hegyére, és áldozd fel őt nekem! Mit tett Ábrahám? Megfogta a fiát, vitte az áldozati tűzhöz való fát, meg vitte a szolgálókat, és elindult a Mórija hegyére, hogy feláldozza az ő egyetlen fiát. Gondoljatok bele, hogy micsoda hatalmas kérés! Az egész szövetség, az egész hite ekörül forgott, ő jobban szerette a fiát. Először is elűzte a szolgálót, Hágárt, és Izmaelt, a fiát. Elűzték a háztól, és Ábrahámnak már ez is nagyon fájt. Isten azt kérdezte Ábrahámától: Tényleg el kell üldözni? Igen, mert Sára azt mondta, az asszony azt mondta! Itt rettenetes dolgot mondott Isten: Hallgass az asszonyra, tedd úgy, ahogy az asszony mondta! Úgy kell tenni! Igen, üldözd el! Néha mond ilyet is Isten. El is üldözte, de ez nagyon fájt, mert az atyai szíve nagyon-nagyon fájlalta. De Isten azt mondta: Ne aggódj felőle, az én gondom ő, őt is meg fogom áldani, és az ő ágyékából is népek sokasága fog származni!

Innentől kezdve nem maradt más Ábrahámnak, mint az egyetlen fia, Izsák, akit saját életénél is jobban szeretett. Gondoljatok bele, hogyha Isten azt kérte volna, hogy önmagát áldozza fel, akkor ez egyáltalán nem lett volna áldozat, nem lett volna akkora áldozat Ábrahám részéről, mint hogy azt kérte Isten tőle, hogy az egyetlen, akit ő szeret. Gondoljatok bele, hogy minden erejét, mindent átadott neki, mindent odaadott neki. Nevelte, mindenre megtanította, és ő volt az egyetlen, ő volt a reménysége, őbenne látta a jövőt. És Isten egyszer csak azt mondja, hogy: Áldozd fel őt nekem! Látjuk, hogy Ábrahám nem gondolkodott, hanem fogta a fiát, fölvitte a hegyre, mentek a szolgálókkal. Nézzétek meg Ábrahám hitét! Mit mondott a szolgálóknak? „Várjatok meg itt, a hegy lábánál, mert visszajövünk.” Hogy mind a ketten visszajövünk. Hitt Istenben, és bízott abban, hogy ha föl is kell áldoznia az ő fiát, tudja azt, hogy Isten hű szövetséges, Ő erre megesküdt, a szavát adta, a saját nevét adta, hogy Ő be fogja tölteni, és „Izsákban neveztetik a te magod”. Ennyire megbízott, és ennyire hitt Istenben, és fölemelte a kést. De az angyal megfogta a kezét, különben föláldozta volna a fiát. Nézzük meg, hogy mit mondott erre Isten. Kiállta-e Ábrahámnak a hite? Miért ennyire példakép Ábrahám hite? Mert ő feltétel nélkül, az utolsó

csepp véréig, az utolsó erejéig megbízott Istenben, és egy másodpercig nem kételkedett abban, hogy Ő beteljesíti azt, amit neki ígért.

1Mózes 22,16–18.

16. És monda: Én magamra esküszöm, azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedted, és nem kedveltél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek:

17. Hogy megáldván megáldalak téged, és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait, és mint a fűvényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját.

18. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedté az én beszédemnek.

Ezt szeretném ezzel előhozni, hogy ebben a szövetségben valahol mi is benne vagyunk, mert nem csak a test szerinti leszármazottjai vagyunk Ábrahámnak, hanem a föld minden nemzetségei. Itt van az ígélet, és ezt a szövetséget megválták. Megvágta Isten és Ábrahám. Utána következett a mózesi szövetség megkötése, és itt még egyszer hadd erősítsem meg, hogy ennek a szövetségnek mi az alapja. Az Ábrahámmal kötött szövetség az alapja. Még mindig ugyanaz a szövetség, még mindig a körülmetélésnek a szövetsége, csak Isten megtoldotta a törvénnyel. Nézzük meg, hogy a 2Mózes 24, 1–9-ben mi áll. Ugye, minden vérrel hintetik meg, minden. Tehát vér nélkül nincs a bűnöknek eltörlése, olvassuk a Mózes harmadik részében, hogy a testnek élete a vérben van, és vérrel szenteltetik meg minden. Az ószövetség is megszenteltetett, a mózesi szövetség is vérrel szenteltetett meg. Mózesnek meg kellett hinteni vérrel. Miután neki adta Isten a Tízparancsolatot, szintén vérrel kellett meghinteni ezt a szövetséget. Meghintette a kőtáblát, letették a tizenkét alapkövet, bemutatták az áldozatokat a tizenkét törzs szerint, és a leölt állatok vérével Isten meghintette a kőtáblát – most nem olvasom föl végig. Meghintette a népet, és a nép fogadkozott, hogy: Igen, most már megtartjuk a szövetséget! Mi mindent megteszünk, amit Isten mond! Ez a szövetség is Izrael népe részéről vérrel lett meghintve, a vérükig elkötelezték magukat, hogy engedelmeskedni fognak Istennek.

De nagyon jól tudjuk, hogy le sem jött még Mózes a hegyről, és máris megszegették a szövetséget. Ez a szövetség miről szólt? Arról szólt, hogy nem közeledhetett mindenki Istenhez. Szerette volna Isten, hogy mindenki pap legyen, szerette volna, de a nép nem engedelmeskedett. Innentől kezdve húzott Isten egy demarkációs vonalat, és azt mondta, hogy: Te eddig jöhetsz, te addig jöhetsz, te amaddig jöhetsz! A nép nem érhetett a hegyhez, egyedül Mózes mehetett Isten jelenlétebe. Később Isten adta a papságot, mert pappá szentelték Áront. Következő kérdés: Miért volt szükség a papságra? Miért volt szükség az ószövetségben a papságra? Egyetlen ok miatt. A pap az, aki Isten és ember között közbenjár, de mivelhogy a nép nem tudta megtartani a törvényt, innentől kezdődően szükség volt engesztelő áldozatra. Tehát miután a törvény adatott, a törvényig nem volt engesztelő áldozat. Miért? Mert még nem volt meg a törvénynek a szövetsége. Megvolt ugyan a körülmetélés szövetsége, de a törvény szövetsége azután jött.

A törvény szövetsége miről szólt? Ha megtartod a törvényt, áldott leszel, ha megszegeged, átkozott leszel! És mindezt megpecsételték a levágott állatoknak a vérével. Továbbra is az ószövetség népe, Mózes népe is a körülmetélés által került be ebbe a szövetségbe. Minden fiúgyermeket a nyolcadik napon körül kellett metélni. Utána pedig jöttek az áldozatok: volt az egészenéző áldozat, az étel áldozat, a hálaáldozat, a vétekért és a bűnért való áldozat. Addig nem volt engesztelő áldozat. Miért kellett engesztelő áldozat? Azért, mert megszegették a vérszövetséget. Megszegették a szövetséget. Látjuk azt az ószövetségben, hogy Isten nagyon dühös volt. De hadd mondjam el neked, hogy Isten ugyanaz maradt. Nem változott meg. Ő ma is ugyanaz, ugyanaz a szerető Isten. Ugyanaz a csodálatos Úr. De miért haragudott az ószövetségben? Sokan azt mondják, hogy a bűn miatt. Igen, Isten nem szereti a bűnt. Ha

megsértjük Isten rendjét, a rendtartását, megsértjük azt a teljességet, amit Ő alkotott, az nem tetszik neki. Isten a bűnt gyűlöli.

De mégsem ez volt a fő ok. Gondolatok bele Jézus szolgálatába, egy picit szaladjunk előre. Akkor is voltak bűnösök, akkor is voltak parázna nők, voltak vámosok, voltak Isten nélkül való emberek. Jézus mégsem mondott olyan durva dolgot ezeknek a bűnös embereknek, mint a zsidóknak, a szövetség népének. Miért haragudott Isten? Azért, mert megszegték a szövetséget. A szövetség miatt haragudott. Volt egy szövetségük, volt egy élő szövetség, és azt az ember megszegte, bűnt követett el. Ez Isten részéről engesztelést vont maga után. Minden évben Isten megengedte az engesztelési áldozatot. Ezt most meg fogjuk nézni a Mózes harmadik könyvében. Mert mindez azután történt, miután Nádáb és Abihu meghalt, Áron két fia, akik megpróbálták bemenni saját tűzzel Isten jelenlétebe, és mind a kettő meghalt ott, Isten jelenlétében.

3Mózes 16,2–11.

2. És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé, amely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett.

Tehát fölépítették a szent sátrat. A szent sátor egy pitvarból, egy előrészből állt, ahova bemehettek a papok, és a Szentek Szentjéből, ahova csak a főpap mehetett be egy évben egyszer, hogy a nép bűneiért engesztelő áldozatot szerezzen.

3. Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való áldozatul, és egy kossal égőáldozatul.

4. Gyolcsból készült szent köntöst öltson magára, és gyolcs lábravaló legyen a testén, gyolcs övvel övezz be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket.

5. Izrael fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul és egy kost egészen égő áldozatul.

Ezt a kost a főpapnak a saját bűneiért kellett megáldoznia, a saját bűneiért kellett levágnia. A két kecskebakot pedig engesztelő áldozatul kellett bemutatni, mégpedig olyan módon, hogy sorsot kellett vetni a két kecskebakra. Az egyiket ugyanis megölték, és az engesztelés királyi székére hintették a vérét. A másikat pedig – azt mondja az Úr – Azázelért. Ez az a kecske, amelyik kimegy a pusztába. Az egyik kecskére ráolvasták a nép bűneit, miután az áldozatot bemutatta a pap. A másikat kiküldték a pusztába, kiküldték a táboron kívül, és ott valójában ki volt téve mindenféle viszontagságnak. Széttépték a farkasok, és senki nem tudta, hogy mi történt vele. A táboron kívül sokat kellett szenvednie ennek a bűnbaknak.

6. És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, amely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért.

7. Azután vegye elő a két kecskebakot, és állítsa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához,

8. És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért.

9. És áldozza meg Áron azt a bakot, amelyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul.

10. Azt a bakot pedig, amelyre az Azázelért való sors esett, állítsa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába.

11. Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, amely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért és háza népéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati tulkot, amely az övé.

Miért volt szükség ezekre a véres áldozatokra? Azért, hogy engesztelést szerezzenek. Isten nem szerette a véres áldozatokat, nem gyönyörködött ezekben az áldozatokban, de a vér tudott engesztelést szerezni. A Zsoltárokból is olvassuk, a 40-es zsoltár 6,8-as igeversében.

Zsoltárok 40,6–8.

6. Véresáldozatot és ételáldozatot nem kívántál; füleimet fölnyitottad; égő áldozatot és bűnért való áldozatot sem akartál.

7. Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtekeresben írva van felőlem,

8. Hogy teljesítsem a Te akaratodat; ebben gyönyörködöm, én Istenem, a Te törvényed szívem közepette van.

Az ember nem tud semmilyen áldozatot adni a bűneiért. Látjuk Dávidnál is, amikor egy nagyon nagy gaztettet követett el, megölette a barátját, elszerette a feleségét, és mit mondott Istennek? Az 51-es zsoltár, Dávid bűnbánó zsoltára: Uram, mit adhatnék az én bűneimért? Mit tudnék adni a saját bűneimért? Semmit nem tudok adni, csak egy bűnbánó, töredelmes szívet. Az Úr ebben gyönyörködik. Aztán látjuk Sault is, mikor Saul engedetlen volt, és az engedetlenségét el akarta fedezni véráldozatokkal.

1Sámuel 15,22.

22. Sámuel pedig monda: Vajon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véresáldozat, mint az Úr szava iránti engedelmisség. Ímé, jobb az engedelmisség a véresáldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!

Ezek az áldozatok mit mutattak Istennek? Az áldozó hitét. Mert Isten azt tudta megáldani, a hitet, és az engedelmisséget. Amikor odavitték az áldozatot, akkor valójában a hitükről tettek bizonyosságot. Nézzétek meg, azt mondja az Ige, hogy a törvény nélkül lehetetlen üdvözülni. Mégis látjuk, hogy az ószövetségi szentek közül vannak, akik üdvözültek. Mi tette őket üdvözültté? Ugyanúgy, mint az új szövetségben a hitük. És a hitük eredményeképpen megcselekedték azokat a helyes dolgokat, amit Isten a törvényben mondott. Tehát valójában a hitük tette őket igazzá. Isten nagyon komolyan vette ezeket az áldozatokat. Tudjuk, hogy Éli pap fiai, Hofni és Fineás pontosan ezért haltak meg, mert elvettek az ételáldozatnak a kövérjéből, elvettek az Istennek szánt áldozatból, és elfordították az ítéletet, és ezért Éli papot Isten megvetette. Éli házára nagyon komoly büntetés jött.

1Sámuel 3,14.

14. Annak okáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik el Éli házának álnoksága, sem véresáldozattal, sem ételáldozattal.

Látjátok, hogy Isten nagyon komolyan vette ezeket az áldozatokat, nagyon komolyan vette az elköteleződést.

Ésaiás 1,11.

11. Mire való nekem véresáldozataitok sokasága? – ezt mondja az Úr. Megelégetem a kosok, az engesztelő áldozatok és a hizlalt marhák kövérjét. A tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm.

Amikor a gutaütöttet Jézus meggyógyította, akkor is azt mondta, hogy irgalmasságot akarok, nem véresáldozatot. Ezt Isten nagyon sok helyen kijelenti, mert Isten nem egy dühös, nem egy mérges Isten. Isten azért volt mérges, amikor az emberek a szövetséget megszegték. Az ószövetségi népre volt mérges.

Zsidó 3,17.

17. Kikre haragudott pedig negyven esztendőn át? Nemde azokra, akik vétkeztek, akiknek testei elhullottak a pusztában?

Isten nem bosszút akart, hanem engedelmisséget akart. Azt akarta, hogy megtartsák a törvényt, megtartsák az Ő szentségét, és emiatt Isten meg tudta őket áldani. Isten abban gyönyörködött, ha a népe az Ő áldásaiban járt, és nem mentek a gonosz útjára. Isten nem vágyott arra, hogy bűnhődjön a nép, hanem inkább kegyelmet szeretett volna.

Miért kellett mégis Jézusnak szenvednie? Tudjuk azt, hogy ami az ószövetségben volt, az mind az előképe annak az eljövendőnek, amit a próféták megjövendöltek, amit előre kijelentettek a Megváltóról, amit föl is olvastunk az elején a Jeremiásból. Hogy ezt a szövetséget Isten nem hagyja így, mert Isten egy sokkal jobbról gondoskodott, egy sokkal-sokkal jobb szövetségről, ami nem is hasonlítható az ószövetséghez. Ez már nem a bakok,

nem a bikák, nem az áldozati állatok vérén fog nyugodni, nem a testnek a körülmetélésén fog nyugodni, hanem el fog jönni az igazi Barány, az igazi engesztelő Barány, aki engesztelést fog szerezni a nép bűneiért. Isten a saját vérével pecsételte meg ezt a szövetséget. A bakoknak, a bikáknak és az állatoknak a vére nem volt más, mint egy váltó. Olyan, mint amikor fizetsz a bankkártyáddal. Akkor még nem veszik le a bankszámládról a pénzt, csak egy bizonylatot kapnak gyakorlatilag, hogy igen, a pénz rendelkezésre áll, és a kártya azt igazolja, aztán pár nap múlva leemelik az összeget. Ugyanezek voltak az ószövetségi áldozatok, a véráldozatok. Csak előképek voltak, az igazinak az előképei. Ez egy váltó volt, egy biankó volt, amit Isten addig adott, amíg el nem jön az igazi áldozat, és el nem jön az új szövetség szerint való főpap. Aki már a tulajdon vérével ment be a szentélybe örök váltságot szerezve, ahogy olvassuk a Zsidó 10-ben, mert Ő egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltek.

Miért kellett Jézusnak szenvednie? Kellett-e egyáltalán szenvednie? Miért szenvedett annyit Jézus? Mi tette valóban értékessé ezt a véráldozatot? Miért olyan hatalmas Jézus bevégzett munkája? Láttuk az előképet: a két kecskebakot. Az engesztelő áldozat, amit a nép a bűnéért vitt, egyszerűen, simán, csak megölték az állatot. Nem volt szabad az állatnak szenvedni, sőt, ha az állat szenvedett, akkor nem volt alkalmas arra, hogy áldozati állatként bemutassák. Nem volt szabad megkínózni az állatot. Miért nem volt az elég, hogy Jézust csak úgy, simán kivégzik, egyszerűen, minden szenvedés nélkül? Mert Jézusnak mindkét kecskebak az előképe. Az egyiket kiküldték a pusztába, és szenvednie kellett, a másikat megölték. Tudjuk azt, hogy minden szövetség vérrel pecsételtetik meg, és ahhoz, hogy az ígéret beteljesedjen, a végrendelkező halálának be kell következnie, olvassuk a Zsidó 9-ben. Amíg a végrendelkező halála be nem következik, addig nem érvényes az ígéret, nem érvényes az örökség, nincs új szövetség. Tehát nyilvánvaló, hogy az igazi pászkabaránynak, az igazi áldozati báránynak ahhoz meg kellett halni, hogy az új szövetség életbe lépjen. Jézus vérenek ki kellett folyni, amit Ő, saját maga vitt be a mennyei Szentek Szentjébe, nem a földi hasonmásba, hogy a saját vérével engesztelést szerezzen a világ minden bűnéért.

Az Ésaías 53-ban olvassuk, hogy „mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől, pedig betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat hordozá”. Azt mondja ott az Írás, hogy a teste rút volt, nem szívesen néztünk rá. Magára vette minden betegségünket, minden fájdalunkat, emberektől utált volt, ez meg lett jövendőlvé. Jézus miért szenvedett? Mert annak a bűnbaknak is szenvednie kellett. Jézus föl vállalta a bűneinket, de Isten helyezte rá azokat. Őreá olvasta Isten minden bűnünket. Gondoljatok bele, hogy milyen nagy áldozat volt ez Istentől. Azt mondta, hogy ez az én szerelmetes fiam, akiben én gyönyörködöm. Isten, aki mindenkinél jobban szerette a Fiát, ilyen nagy áldozat volt, hogy a Fiát kellett feláldozni. Azt mondta Jézus, mielőtt a keresztre ment, hogy az ember Fia az emberek kezébe adatott. Ki gyötörte Jézust? Az Atya? Azért, mert bosszút akart? Azért, mert a haragját így akarta megelégtíteni? Nem, hanem a sátán gyötörte Őt.

Van ennek is előképe, Jób története. Emlékszünk, amikor Jóbot kikérte az ördög Istentől? Jób istenfélő volt, és a sátán megvádolta őt Istennél, hogy: Csak azért szeret, mert megáldottad őt! Végül is kikérte az ördög Jóbot. Azt mondta a sátánnak Isten, hogy: Jó, bármit tehetsz vele, de meg nem ölheted! Ha végignézitek Jób szenvedését: ki gyötörte őt? Isten gyötörte, hogy bebizonyítsa, hogy Jób milyen csodálatos? Nem, hanem a sátán gyötörte! Megölte a családját, megölte a gyerekeit, fekélyekkel rakta tele, és mindenféle gonoszságot tett vele. Mi volt az egésznek a lényege? Az, hogy Jób hite kiállta a próbát. Istennek lett igaza, és Jóbnek lett igaza. Jób tényleg istenfélő ember volt, és kiállta a próbát. Maga az ördög, a vádló, maga a kínzó tett bizonyosságot arról, hogy: Valóban, ez egy igaz ember volt!

Ugyanez történt Jézussal. Ez is egy előkép, Jézusnak az előképe. Mitől olyan nagy ez az áldozat? Ha Jézus csak simán meghal, megölik, az is elegendő lett volna Istennek. Hiszen beteljesedett a végrendelkező halála, kiontatott a vére. A vér azt is jelzi, hogy a halál

bekövetkezett. Amikor a katona átdöfte Jézus oldalát a lándzsával, vér és víz folyt ki. Ez annak volt a bizonyítéka, hogy Jézus valóban meghalt, hogy tényleg meghalt. Ő a mi bűneinkért adatott halálra, Őbenne nem volt bűn, mert ha az ördög tudta volna, azt mondja az Ige, hogy nem feszítette volna meg a dicsőségnek az Urát.

Miért volt ez a kínzás nagyon nagy áldozat? Sokan azt mondják, hogy: Hát igen, ezt Isten tette. Nem Isten, hanem ezt az ördög tette vele. Megvolt-e az Atyának a hatalma arra, hogy ez az áldozat ne menjen tönkre? Mondhatta volna az Atya, hogy: Elég ennyi, nem engedem, hogy a Fiammal ezt tegyétek! Gondolj bele, hogy akit te a legjobban szeretsz, jobban szereted a saját életednél is, gondolj bele, hogy milyen végignézni az ő kínszenvedéseit. Ahogy Jézust meggyötörték, ahogy ráhúzták a töviskoronát, vitték az egyik helytartóhoz, a másik helytartóhoz, és a saját népe ítélte el. Odavitték Pilátus elé, és azt olvassuk a Lukács 12-ben, hogy még elvitték Heródes elé is. Ott békült ki Pilátus meg Heródes. Palástot adtak rá, töviskoronát nyomtak a fejébe, nádpálcát adtak a kezébe, gúnyolták és leköpdösték, és megalázták. Az a nép, azok az emberek, akiket Ő nagyon szeretett, akikért Ő adta halálra saját magát. Mint a bárány, nem nyitotta meg a száját, végig néma maradt, és tűrte, és tűrte. Megvolt-e Jézusnak a hatalma, hogy megszabaduljon a kezükből? Megvolt a hatalma! Mit mondott Pilátusnak? Hogy semmi hatalmad nem volna, ha főnről nem adatott volna neked! Egy szavamba kerülne, és jönnének az Úrnak az angyalai, és hadakoznának értem.

Pontosan ez volt Jézus erőssége, és pontosan ez volt a kereszt ereje, ebben volt az áldozatnak a nagysága, hogy Isten megethette volna, hogy azt mondja, hogy: Ezek az emberek nekem nem érnek meg ennyit! Még mindig ütötték, verték, szétszaggatták a húsát. De még mindig nem mondta Jézus, hogy: Nem, én ezt abbahagyom! Tudod, miért? Mert látott téged, látott engem, látta azt a sok embert, akik az Ő szenvedése által üdvözülni fognak, és örök életet kapnak. Pontosan ebben volt, hogy az ördög kínozza. Minél jobban kínozza, annál értékesebbé tette Jézus véré, annál nagyobb volt ez az áldozat, amit Isten elszenvedett értünk az Ő egyszülött Fia feláldozásával. Ez sokkal nagyobb áldozat volt, mintha Isten saját magát áldozta volna fel. Az Ő egyszülött Fiát, akit a legjobban szeretett. Ezért ez a vér az örök szövetség vére.

Ebbe a szövetségbe mi hogyan kerülünk bele? Úgy, hogy hiszünk Jézus bevégzett munkájában. Mert a vér váltságdíj volt értünk. Ez a hit belekeresztel bennünket Krisztus Testébe. Ha hiszünk, új teremtéssé válunk, krisztusivá válunk, és mindazzá válunk, ami Ő lett a kereszten. Meghalt, mint bűnöst ítélték el, és mi, bűnösök, Vele együtt meghaltunk, amikor Jézus Krisztus meghalt a kereszten. Jézus a sátánt már a kereszten legyőzte! Ezért kellett szenvednie Jézusnak, és ezért olyan nagy az áldozat, és ezért olyan értékes Jézus vére, a szövetség vére, amit nagyon-nagyon drága áron szerzett meg nekünk. A benne való hitünk az, ami bekeresztel minket a Krisztus Testébe, hogy hiszünk az Ő bevégzett munkájában. Azzal, hogy Jézus feltámadt, nem fejezte be a munkáját, hanem ez a munka folyamatosan tart, mert odaült az Isten jobbjára, és közbenjár érettünk. Dicsérjük az Urat ezért! Hálát adunk!

Amikor téged megtámad az ördög egy betegséggel, egy anyagi hiánnyal, egy családi problémával, akkor nyugodtan hivatkozatsz Jézus bevégzett munkájára, mert Istent kötelezi a szövetség. Ne felejtse el a vérszövetséget, amiről beszéltünk! Isten hű szövetséges, és Őt kötelezi a vérszövetség. Bennünket pedig mire kötelez? Arra, hogy higgyünk az Ő munkájában! És ezért mondja a János 16-ban, hogy akármit kértek az Atyától az én nevében, megcselekszem azt. Megszerzett nekünk mindent, amire szükségünk van! Dicsérjük az Ő nevé! Hálát adunk! Köszönjük Istennek!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.